

בן מרדכי ויהודית. נולד ב-30.6.1917 בעיר העתיקה של ירושלים וגדל בבית-ההורים באוירה של מסירות ושאיפות ציוניות ולאומיות, להגנת הישוב ולעזרה נדיבה לנזכאים. מתוך חיבה יתירה לכל חי היה צמחוני במשך שנים. גמר בית-ספר עממי, למד חרטות בבית-ספר תיכוני-מקצועי ומשהחל לעבוד היה מוסר את רוב משכורתו להוריו ומהשאר הוציא לא פעם סכומים לעזרת חבר בשעת דחקו, עזרה

בכבוד בצורת הלואה. בערבים היה מוסיף לקרוא וללמוד ולהשלים את ידיעותיו, הרבה להתעניין בשירה, בספרות ובמוסיקה קלאסית. במלחמת-העולם עבד כמרותק בבית-מלאכה מכני לייצור חלקי-נשק חשובים ובערבים היה פעיל ב"הגנה". במלחמת-השחרור השתתף בפעולות קרב והגנה ובהתקנתם של כלי-נשק ושכלולם. למרות שידולי משפחתו, שיש לו בעיר תפקידים חשובים למכביר וזכויות מספיקות להימנע מעליה למשמר הרה-צופים, התנדב דוקא לתפקיד זה, כי "יש לנו שם אוצרות יקרים מכל יקר, ואולי אזכה גם אני פעם ללמוד שם". בשעת הנסיעה אל ההר פקדו עליהם חיילים בריטיים לצאת מהאוטובוס לשם בדיקה. והוא, הצנוע והשתקן, נתן פקודה נגדית, "לא לקום ולא לצאת" — והבריטים ויתרו. על ההר מילא תפקידים של מחסנאי ולוחם כאחד.

ביום 22.5.1948, בשעה מאוחרת בלילה, פקד על האפסנאית העייפה בבית-החולים "הדסה", שתלך אתו מיד והראה לה שק מלא אורז שגילה במרתף. הוא הסביר לה מדוע ראה צורך להטריחה כעת: המזון מועט זטבעת המצור מהודקת ובתכנו של שק זה תלויים חיי בני-אדם והוא עתיד לצאת עוד מעט לשמירה ואם "יקרה משהו" אל ירד אתו כוד השק אלי קבר... בשמרו אחר-כך בעמדה הקדמית התקרבו שריוני האויב בנסיון לכבוש את המקום. הוא זחל החוצה מעמדתו וזרק בקבוק מולוטוב לתוך שרשרת הטנק ושיתק אותו ושאר הטנקים נסוגו. בפעולה זו נפצע קשה מפגז תותח-החיפוי של האויב. על אף קריאתו לחבריו שיניחוהו ולא יסכנו את עצמם — אספוהו משם וטיפלו בו, ובשעת טיפולם השתדל לעודדם ומסר להם את המפתחות והוראות לעבודה במקומו במשך זמן מחלתו, ותוך כדי שיחה זו יצאה נשמתו. נקבר על הרה-צופים. ב-18.1.1951 הועבר להר-הרצל בירושלים.

[illegible]

